บทที่ 5

สรุปผลการค้นคว้า

จากการศึกษาโอกาสการพบหลักฐานในคดีกระทำชำเราโดยการตรวจดีเอ็นเอของโครโมโซมเพศชายในตำแหน่ง DYS 393 เพื่อเป็นตัวบ่งชี้การมีเพศสัมพันธ์เทียบกับการตรวจหาตัวอสุจิจากน้ำซับช่องคลอดของผู้เสียหาย 60 ราย พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ค่า $p < 0.001$ โดยตัวอย่างที่ตรวจไม่พบตัวอสุจิ 30 ตัวอย่าง พบว่าสามารถตรวจเจอลักษณะดีเอ็นเอไมโครแซทเทลไลท์ตำแหน่ง DYS 393 ได้ถึง 23 ตัวอย่างจากทั้งหมด 30 ตัวอย่างคิดเป็น 77% และใน 30 ตัวอย่างที่ตรวจพบตัวอสุจิสามารถตรวจพบดีเอ็นเอของโครโมโซมเพศชายในตำแหน่ง DYS 393 ได้ถึง 27 ตัวอย่าง และเมื่อพิจารณาตามปริมาณที่ตรวจพบตัวอสุจิตามเกณฑ์ 1+, 2+ และ 3+ พบว่าสามารถตรวจเจอ DYS 393 ได้ถึง 71%, 94% และ 100% ตามลำดับ ซึ่งกลุ่มที่พบตัวอสุจิปริมาณ 1+ จะมีโอกาสพบดีเอ็นเอตำแหน่ง DYS 393 ใกล้เคียงกับกลุ่มที่ตรวจไม่พบตัวอสุจิที่มีค่าท่ากับ 77% ซึ่งเมื่อทำการทดสอบทางสถิติ พบว่า กลุ่มที่พบตัวอสุจิปริมาณ 1+ และ 2+ มีโอกาสตรวจพบดีเอ็นเอตำแหน่ง DYS 393 ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่ตรวจไม่พบตัวอสุจิอย่างมีนัยสำคัญที่ $p = 0.779$ และ 0.071 ตามลำดับ ทั้งนี้ปริมาณที่ตรวจพบดีเอ็นเอไมโครแซทเทลไลท์ตำแหน่ง DYS 393 จะมีการแปรผันไปตามการตรวจพบตัวอสุจิคือหากมีการตรวจพบตัวอสุจิในปริมาณที่มากขึ้นจะสามารถตรวจพบดีเอ็นเอได้มากขึ้นตามไปด้วย

จากผลการค้นคว้าสามารถแสดงให้เห็นว่า การตรวจดีเอ็นเอของโครโมโซมเพศชายในตำแหน่ง DYS 393 สามารถใช้ในการตรวจพิสูจน์วัตถุพยานในการกระทำชำเราร่วมกับการตรวจหาตัวอสุจิเพื่อเป็นตัวบ่งชี้การมีเพศสัมพันธ์ได้ ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยเพิ่มโอกาสและความน่าเชื่อถือในการตรวจวัตถุพยานที่เกี่ยวกับคดีการกระทำชำเราได้มากขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved